

skat, end Tilfældet er i dette Øjeblik. Her er talt, og med Rette, om Ønskeligheden af at opnaa fælles Regler for Kommuneskatten og for Statsskatten paa Formue og Indtægt, og det er et Ønske, jeg levende deler, det er et Ønske, jeg har delt i en lang Række af Aar, det er mit Ideal, kan jeg gerne sige, for Beskatningen paa det Omraade, at det maatte lykkes os at naa til fælles Regler for Stats- og Kommunebeskatningen med Hensyn til Formue og Indkomst. Man har talt om det ønskelige heraf ogsaa i Forbindelse med denne Lov, og det har været anført, at det skulde være en særlig Grund til, at Flertallet kommer med dette Forslag, at man forlanger Løsningen af Spørgsmaalet om en personlig Kommuneskat sat i Forbindelse med denne Lov for derigennem at opnaa Ensartethed. Men jeg skønner ikke rettere, end at denne Ensartethed skyder man aldeles forbi. Ja, der kan maaske være de enkelte Kommuner, som ville benytte sig af de Herrer's Forslag i den ny § 4. Men i det hele opnaar man ikke Ensartethed, man opnaar efter min Mening en endnu større Forvirring, end man har i Øjeblikket.

Det er ikke Opgaven i Øjeblikket at tale om Formue- og Indkomstskatten, det komme vi senere til, og jeg forbeholder mig da at tage Ordet; men jeg maa her gøre en Bemærkning om Tillægsskatten i Kommunerne. Her vil det være paa sin Plads at omtale den Kapitalskat, som man mener skulde bøde paa den rene Indkomstskat ved den kommunale Beskatning. Det er en stor, stor Misforstaaelse, hvis nogen af de Herrer tror, at denne Tillægsskat paa den løse Kapital ude omkring i Kommunerne — det skulde da være ved nogle Kommuner her i Kjøbenhavns Nærhed — skulde i nogen Maade raade Bod paa eller være Erstatning for Formueskatten, altsaa skulde i nogen Maade være i Stand til at yde Vederlag for Afsavnet af en Formue- og Lejlighedsskat, det er en stor, stor Misforstaaelse, hvis nogen tror det; thi hvad betyder denne Tillægsskat? De allerfleste, som sidde med Ejendomme ovre i Jylland — jeg slutter fra min egen Egn, der, hvor jeg bor — have jo Gæld paa deres Gaarde, det er meget, meget sjældent at finde en Mand, som er fuldkommen Ejer af sin Gaard, og endnu sjældnere maaske, at han har en lille Kapital. Sæt nu, at der var nogle ganske enkelte, man kunde faa Lejlighed til at paaligne $\frac{3}{4}$ pCt. eller noget lignende — $\frac{3}{4}$ pCt. er der jo Tale om ved Statsskat-

ten, men Kommuneskatten har jo ikke nogen fast Procent — altsaa en lille Procent af nogle Hundrede eller nogle Tusind Kroner i nogle enkelte Kommuner, hvad Betydning har saa det? Det har ikke Spor af Betydning over for Kommunernes Ligning i det store og hele, og de Herrer maa jo kunne se, at et saadant Forslag har ikke nogen som helst nævneværdig Værdi for den kommunale Beskatning ude i Landet.

Den ærede Ordførers Slutningsbemærkninger om en Begrænsning i 6 Aar skal jeg ikke omtale videre. Jeg forstod ham, som om han vilde forsvare denne Begrænsning og mente, at det var en Fejl, at man fra de Medlemmers Side, der vare inde paa denne Begrænsning paa 6 Aar, havde opgivet den. Han mente, at det vilde være rigtigt at prøve sig frem i 6 Aar for at høste Erfaringer og saa bestemme, om Loven skulde gælde længere eller ikke. Men Udvalgets Flertal maa kunne indse, at det er umuligt at sammenknytte disse 4 Love — for ikke at sige 5; det komme vi til at tale om siden ved Loven om Formue- og Lejlighedsskat — umuligt at knytte dem sammen og sige: de to skulde være stedsevarende, nemlig Toldloven og Loven om Brændevinsskatten, men de to andre skulde gælde i 5—6 Aar. Det vilde være saa temmelig umuligt og meningsløst at vedtage, at Toldloven kun skulde gælde i 6 Aar, og at vi da skulde falde tilbage igen til den gamle Lov, der af alle erkendes at lide saa store Mangler, at den næsten er enestaaende i hele den civiliserede Verden. — Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger. Skønt der er adskillige af det ærede Flertals Ændringer, som efter min Mening ikke forvolde nogen videre Vanskelighed, og hvorom vi nok kunne komme til Rette med hinanden, naar der ellers var Mulighed for at naa et Resultat, vil jeg alligevel anbefale mine Meningsfæller paa dette Trin af Sagens Forhandling at stemme imod alle Flertallets Ændringsforslag og holde sig til Regeringens Forslag uforandret.

Breinholt-Vandborg: Jeg er ganske enig med den sidste ærede Taler i de Udtalelser, hvormed han indledede sit Foredrag. Jeg er nemlig ligesom han enig i, at stærkere og stærkere er det gaaet op for den almindelige Bevidsthed, at vore Kommuner ere overbebyrdede, og at denne Overbebyrdelse væsentlig skyldes humane Love vedtagne af Regering og Rigsdag, medens Udgifterne, som de forvolde, for den allervæsentligste Del ere kastede over